

HỒI THỨ HAI TRĂM BỐN MƯƠI SÁU
ĐẮNG ANH QUÂN HIẾU RÕ GIAN MƯU

Hi Tiểu Bảo lẩm nhẩm gật đầu.

Đội trưởng lại nói:

- Bẩm đại soái! Đã thiết lập Công đường ở đông sảnh.

Vì Tiểu Bảo qua nhà đại sảnh phía đông thấy nơi đây đã sắp đặt Công đường liền ngồi vào chính giữa, mời tri phủ ngồi mé dưới bồi tiếp.

Thân binh dẫn một phụ nhân trẻ măng chừng 23, 24 tuổi từ tây sảnh đưa tới.

Thiếu phụ này khá xinh đẹp, tha thuột tiến vào quỳ trước công đường.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Người là ai?

Thiếu phụ đáp:

- Tiệp thiếp là Đệ ngũ phòng của Bá tước đại nhân.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Vâng nương tử đứng lên. Mời nương tử ngồi. Bản tước không dám để nương tử quỳ trước mặt.

Thiếu phụ ngần ngại không dám đứng dậy.

Vì Tiểu Bảo đứng lên cười nói:

- Nương tử không đứng dậy thì bản tước cũng quỳ xuống trước mặt nương tử.

Thiếu phụ mỉm cười đứng dậy rồi Vì Tiểu Bảo mới ngồi xuống.

Tri phủ nghĩ bụng:

- Vì công gia đối với người nhà Phùng phủ không có vẻ gì hung dữ, nhưng thấy sắc liền tỏ ra lý lợm, chẳng trang trọng chút nào.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Nương tử họ tên gì?

Thiếu phụ đáp:

- Tiện thiệp là Cúc Phương.

Vì Tiểu Bảo đánh hơi mấy cái rồi cười nói:

- Tên hay quá! Thảo nào bản tước vừa vào đã ngửi thấy mùi thơm của hoa cúc.

Cúc Phương cũng cười đáp:

- Công gia nói giỡn rồi.

Vì Tiểu Bảo gục gặc cái đầu nhìn mụ hồi lâu rồi hỏi:

- Bản tước nghe nói tại quý phủ có một vị di nương bỏ đi phải không?

Cúc Phương đáp:

- Đúng thế! Y là Lan Hương. Hừ! Con tiện nhân này thật là mặt dày.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Lão công đột nhiên mất tích, y đi theo người đàn ông thứ hai tưởng cũng có thể lượng thứ, chưa phải là trốn... trốn gì nhỉ?

Tri phủ ngừng lên đáp:

- Trốn chúa lộn chồng.

Vì Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Đúng thế! Chưa phải là trốn chúa lộn chồng. Cúc Phương tỷ tỷ! Sao tỷ tỷ chưa bỏ đi?

Tri phủ nghe nói không khỏi cau mày lẩm bẩm:

- Vì Công gia mỗi lúc một sầm sỡ. Ai lại kêu thị bằng tỷ tỷ bao giờ?

Cúc Phương cúi đầu xuống nhưng liếc mắt nhìn Vì Tiểu Bảo bằng cặp mắt quyến rũ.

Vì Tiểu Bảo cao hứng tựa hồ đến chơi chốn lầu hồng. Gã cười hỏi:

- Nương tử có biết bài Thập...

Gã toan nói "Thập bát mô" nhưng vội dừng lại kịp. Gã quay lại bảo thân binh:

- Thưởng cho Cúc Phương cô nương đây hai chục lạng bạc.

Mấy tên thân binh đồng thanh vâng dạ rồi hô lớn:

- Đại soái ban thưởng. Tạ ơn đi!

Cúc Phương chúc câu vạn phúc, cất tiếng nho nhỏ:

- Đa tạ đại gia!

Nguyên thị là kỹ nữ xuất thân được người thưởng tiền quen rồi. Công gia thị hô thành "Đại gia".

Vì Tiểu Bảo lại hô đưa gia nhân ở Phụng gia vào thăm vấn. Hễ là đàn bà con gái trẻ tuổi xinh đẹp gã lại chót nhả một phen. Còn là người già xấu xa, gã mắng cho một hồi bảo họ không biết hầu hạ Bá tước để lão ra đi tìm thú nơi khác chẳng chịu trở về.

Vì Tiểu Bảo thăm vấn chừng nửa giờ thì tên đội trưởng thân binh tiến vào đại sảnh đứng ở phía sau Vì Tiểu Bảo.

Vì Tiểu Bảo lại hỏi lắng nhăng hai người nữa rồi đứng lên nói:

- Chúng ta đi xem xét các nơi.

Gã cùng tri phủ và bọn thân binh, văn phòng, đi vào các gian nhà để điều tra.

Tra xét đến gian thiên phòng ở dãy nhà thứ ba mé tây, bọn thân binh chiếu lệ lục soát các rương, tủ.

Bỗng một tên thân binh "ủa" lên một tiếng. Hắn lấy dưới đáy rương ra một thanh đao. Trên lưỡi đao có nhiều huyết tích khô dính lại. Hắn liền quỳ một chân hai tay cầm đao đưa lên nói:

- Bẩm đại soái! Điều tra được một thứ hung khí.

Vì Tiểu Bảo "ồ" một cái rồi giục:

- Tiếp tục tra xét.

Gã lại nhìn tri phủ hỏi:

- Lão huynh thử coi đây có phải là vết máu không?

Tri phủ đón lấy thanh đao đưa gần lên mũi người quả nhiên phảng phất thấy mùi máu tanh, liền đáp:

- Bẩm Công gia! Có lẽ đúng máu rồi.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Đâu thanh đao này tại sao lại có lỗ. Thứ đao gì vậy?

Tri phủ Thuận Thiên tra án đã quen, coi kỹ lại rồi đáp:

- Bẩm Công gia đây là thứ cương đao để cắt cỏ, một thứ đồ dùng ở tàu ngựa.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế.

Đội trưởng thân binh sai thuộc hạ lấy một gánh nước đổ xuống đất.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Làm gì vậy?

Đội trưởng đáp:

- Bẩm đại soái nếu là đất mới đào chưa chặt lại thì thấm nước rất mau.

Hắn chưa dứt lời, nước đổ xuống gầm giường đã thấm hết liền.

Bọn thân binh đồng thanh hoan hô. Chúng khiêng giường ra, dùng thuổng cuốc đào đất. Chỉ trong khoảnh khắc mọc lên một cái tử thi.

Tử thi này không đầu và đã hủ nát, hiển nhiên chết khá lâu ngày. Xác chết mình mặc bá tước công phục.

Viên tri phủ vừa ngó thấy bật tiếng la hoảng:

- Đây là... Phùng tước gia rồi.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Phùng Tích Phạm ư? Sao phủ đài nhận ra được?

Tri phủ đáp:

- Dạ dạ... Phải chờ kiếm thấy thủ cấp mới có thể quyết định.

Y quay lại hỏi đầu mục bộ khoái:

- Ai trú trong căn nhà này?

Đầu mục đáp:

- Tiểu nhân xin tra hỏi là biết ngay.

Hắn qua tây sảnh kêu một gia nhân ở Phụng phủ lại hỏi thì ra phòng của tỳ thiếp Lan Hương đã trốn đi rồi.

Đầu mục bộ khoái bấm lại:

- Khỏi bấm Công gia! Khỏi bấm Phụng đài đại nhân! Hung khí là thanh cương đao để cắt cổ ngựa của tên mã phu Hình Tứ, người Phụng phủ. Hình Tứ đem Lan Hương đi trốn rồi. Tiểu nhân xin xuống tàu ngựa để điều tra.

Mọi người liền vào tàu ngựa sục xạo. Quả nhiên đào đất lấy được thủ cấp ra.

Nha dịch mời Phụng phu nhân xuống nhận thi thể thì đúng là thủ cấp Phụng Tích Phạm.

Ngô tác giảo nghiệm nhận định Phụng Tích Phạm bị đao chém chết, đầu một nơi mình một nẻo.

Lúc này những người giữ ở tây sảnh đã được tha ra. Trong Phụng phủ tiếng khóc vang trời. Ai cũng thống mạ Hình Tứ và Lan Hương lòng lang dạ thú sát hại chủ nhân.

Tin này đồn đại ra ngoài mới trong nửa ngày mà khắp thành Bắc Kinh đều biết hết, nơi nơi bàn tán xôn xao.

Viên tri phủ vừa thẹn thùng lại vừa cảm kích, nghĩ thầm:

- Nếu không được Vi Công gia phá án mau lẹ thì e rằng bước tiến trình của ta vấp phải nhiều điều trở ngại trọng đại.

Y không ngớt ca tụng và tạ ơn Vi Tiểu Bảo.

Một mặt tri phủ sai thảo công văn hỏa tốc gửi đi các nơi tróc nã Hình Tứ và Lan Hương về tội giết chủ trốn chạy. Một mặt báo cáo thượng ty.

Trong bốn quan nha kết án chỉ có bộ khoái đầu sinh lòng ngờ vực, vì nhất chém rất chính tề tựa hồ bị khoái đao chặt vào chứ không giống cương đao cắt cỏ ngựa gây nên. Và lại chỗ đất đào quật xác chết hầy còn mới nguyên, hiển nhiên vừa mới lấp xuống chứ không phải chôn đã mười mấy ngày.

Nhưng Vi Công gia khám phá vụ đại án này khao thưởng rất hậu. Phùng phủ cũng cho hẩn nhiều tiền để hẩn làm án mau lẹ, thân nhân trong Phùng phủ khởi đến nha môn châu chực. Vì thế dù hẩn có chuyện nghi hoặc tầy đình cũng không dám hé răng. Hẩn chỉ nghĩ thầm trong bụng:

- Khi lập công đường tra án ở Phùng phủ, Vi Công gia đã sai thân binh canh gác khắp mọi chỗ, không ai được đi lại thì bọn chúng tha hồ mà di chuyển thi thể để làm chứng cứ. Đừng nói chôn một xác chết xuống đất, dù có chôn hàng trăm xác cũng chẳng khó gì.

Vi Tiểu Bảo cầm lấy đạo công văn của viên tri phủ Thuận Thiên vào cung bái yết Vua Khang Hy để bẩm báo tường trình về vụ phá án.

Đức Vua mỉm cười phán:

- Tiểu Quế Tử! Bản lãnh phá án của ngươi không phải tầm thường. Ai cũng ca tụng ngươi là Bao Long Đồ tái thế.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đây là nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, nô tài may mà phá xong vụ án này.

Vua Khang Hy hắng giọng một tiếng trừng mắt lên nhìn gã, lạnh lùng nói:

- Vụ di hoa tiếp mộc này không liên can gì đến hồng phúc của ta.

Vi Tiểu Bảo giật bắn người lên tự hỏi:

- Sao Hoàng thượng lại biết cả vụ này?

Gã xoay chuyển ý nghĩ liền hiểu rõ ngay, tự nhủ:

- Tên đội trưởng thân binh của ta dĩ nhiên làm mật thám cho Hoàng thượng.

Nhà Vua thở dài nói:

- Vụ này kết liễu như vậy là hay, tránh khỏi bên ngoài dị nghị. Có điều người lớn mật làm càn như vậy, ta chẳng có cách nào để bắt người được.

Vì Tiểu Bảo biết Hoàng thượng nhiều dung cho mình rồi mới yên tâm được một phần.

Nhà Vua lại nói tiếp:

- Hiện nay tám phương phẳng lặng, bốn bể thanh bình, không còn lo nạn binh cách, vậy cái hàm Phủ Viễn Đại tướng quân của người nên bỏ đi quách.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ! Hoàng thượng dạy chí phải.

Gã biết đây là Hoàng thượng trừng phạt mình về tội làm bậy. Gã liền tâu:

- Cả tước hàm Nhất đẳng Lộc Đỉnh công của nô tài cũng nên giáng đi một cấp.

Vua Khang Hy đáp:

- Hay lắm! Ta giáng người xuống Nhị đẳng công.

Vì Tiểu Bảo lại tâu:

- Nô tài tự xét mình làm càn làm ẩu, trong dạ vẫn chưa yên. Cúi xin Thánh thượng đáng xuống ba bậc mới vừa.

Nhà Vua cười khanh khách nói:

- Con mẹ nó! Người mà còn không yên dạ thì mặt trời đến mọc phương Tây mất.

Vì Tiểu Bảo thấy Đức Vua đã thốt ra ba chữ "Con mẹ nó" biết là Hoàng đế đã hết giận. Gã đứng dậy nói:

- Nô tài tuy chẳng có nhiều lương tâm, nhưng cũng có một chút.

Vua Khang Hy gật đầu:

- Cũng vì ta thấy người còn chút lương tâm, không thì ta đã chặt cái đầu người chôn xuống gầm giường bọn phu nhân A Kha, Song Nhi của người rồi.

Vì Tiểu Bảo vội tâu:

- Vụ này thật sự không thành...

Vua Khang Hy hỏi:

- Sao lại không được?

Vĩ Tiểu Bảo tâu:

- A Kha và Song Nhi quyết chẳng đi theo mã phu chạy trốn.

Vua Khang Hy cười nói

- Không theo mã phu thì theo...

Nhà Vua nói tới đây thì dừng lại vì ngài nghĩ nếu còn nói thêm không khỏi có điều khinh bạc. Huống chi Vĩ Tiểu Bảo tuy hành động vô pháp vô thiên nhưng thủy chung vẫn một dạ trung tâm với mình. Giữa đạo quân thần nói vui thì được, nhưng không nên đưa lời vũ nhục.

Trong lúc nhất thời, Nhà Vua thấy khó bề đổi giọng liền không lý gì đến gã nữa, cúi xuống lật coi án kiện và bản tâu.

Vĩ Tiểu Bảo thông tay đứng bên thị lập, thấy cặp lông mày của nhà vua nhăn tít lại, đầy vẻ lo âu, liền nghĩ bụng:

- Đức Hoàng thượng thường không được khoan khoái. Làm Hoàng đế kể ra oai phong ghê gớm, nhưng tình thực cũng chẳng thú gì.

Vua Khang Hy coi xong bản tâu, ngừng đầu lên buông tiếng thở dài.

Vĩ Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng có điều chi lo nghĩ xin cứ sai phái nô tài hành động. Nô tài nguyện hết sức đem công chuộc tội, báo đáp Hoàng ân.

Nhà Vua đáp:

- Vụ này không thể sai người được. Thi Lang đưa bản tâu về nói Đài Loan bị bão lụt, nước ngập đến bốn thước. Nhà cửa trăm họ gia phá nhân vong, tai ương trầm trọng.

Vĩ Tiểu Bảo ngó thấy hai mắt Nhà Vua long lanh ngấn lệ, liền nghĩ ngay tới tình bằng hữu giữa hai người từ thuở nhỏ, gã chẳng nỡ thông tay đứng nhìn mà không lo giúp.

Gã liên tàu:

- Nô tài có một biện pháp...

Đức Vua hỏi:

- Biện pháp gì?

Vĩ Tiểu Bảo tàu:

- Không dám dấu diếm Hoàng thượng. Khi nô tài ở Đài Loan đã có dịp phát tài, mới đây lại được tài chủ ở Đài Loan trả món nợ cũ. Nô tài xin hai tay dâng lên để báo ơn Hoàng thượng ban cho chén cơm bằng vàng đã vỡ lại lành. Nô tài không đến nỗi đói cơm là được, tiền nhiều cũng chẳng làm gì. Xin dâng Hoàng thượng để phủ tuất nạn dân ở Đài Loan.

Vua Khang Hy mỉm cười nói:

- Nhân số bị thiên tai rất nhiều, món tiền nhỏ mọn của người chẳng ăn thua gì. Ta lập tức hạ chỉ giảm bớt cung nữ thái giám, giảm cả ăn mặc, để phủ nội vụ trừ liệu bớt bớt, năm vạn lạng bạc chẩn tế nạn dân.

Vĩ Tiểu Bảo tàu:

- Nô tài tội đáng muôn thác khôn bề tha thứ.

Đức Vua lấy làm kỳ hỏi:

- Điều chi?

Vĩ Tiểu Bảo tàu:

- Nô tài làm quan tham nhũng, khi ở Đài Loan thu được trăm vạn lạng bạc. Mới đây lại đòi nợ Trịnh Khắc Sảng nữa, cộng là hai trăm vạn lạng...

Vua Khang Hy giật mình hỏi:

- Nhiều đến thế ư?

Vĩ Tiểu Bảo khẽ tát vào mặt mình và tự thóa mạ:

- Tiểu Quế Tử thật là đáng chết.

Vua Khang Hy không nhịn được bật cười nói:

- Bản lãnh ăn tiền của người thật là cao minh. Ta chẳng biết tý gì.

Vì Tiểu Bảo lại tự mắng mình:

- Tiểu Quế Tử đáng chết lắm.

Về mặt ra chiều đắc ý, bụng bảo dạ:

- Làm quan thò tay ra lấy tiền mà để Hoàng thượng hay biết thì sống được chăng? Trong đội thân binh của ta dù có thám tử nằm vùng cũng chỉ điều tra được ta có làm phản hay không mà thôi. Muội phu của Ngài tay phải thu tiền, tay trái bỏ túi. Đến cả đại muội tử của Ngài cũng không biết thì đại cử tử còn biết làm sao được?

Gã miệng xưng nô tài mà trong thâm tâm tự coi mình là muội phu của Đức Vua.

Vua Khang Hy trầm ngâm một lúc rồi ban khen:

- Tầm lòng trung quân, thương dân của người thật hiếm có! Đã thế thì người bỏ tiền quyên hai trăm năm chục vạn lạng bạc, ta lại tính giảm chi phí năm chục vạn. Vua tôi mình góp lại thành ba trăm vạn lạng. Số nạn dân ở Đài Loan ước chừng hơn một vạn nhà. Mỗi nhà được chia hơn hai trăm lạng cũng khá lắm rồi.

Vì Tiểu Bảo gặp lúc xúc động nhất thời khảng khái bỏ tiền quyên nhưng thực cũng xót dạ.

Gã đang có ý hối hận, nhưng nghe Nhà Vua nói cũng tỉnh giảm phần mình bỏ ra năm chục vạn lạng bạc, gã lại vui mừng vội đáp:

- Dạ đại Hoàng thượng thương dân như con, Hoàng thiên sẽ bảo hộ Thánh thượng khiến mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Vua Khang Hy vì việc thiên tai trầm trọng xảy ra ở Đài Loan trong lòng bứt rứt đến nửa ngày. Bây giờ bỗng được món tiền lớn Ngài rất cao hứng, mỉm cười nói:

- Hoàng thiên cũng phù hộ cho người được thăng quan phát tài, đa phúc đa thọ.

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Đa tạ kim khẩu của Đức Vạn tuế. Kể nô tài có thăng quan phát tài hay đa thọ đa phúc thì cũng hoàn toàn ở nơi Hoàng thượng ban ân. Hơn nữa, hai khoản

tiền đó nô tài đều lấy của người ở Đài Loan thì bây giờ có đem chẩn cấp cho trăm họ ở Đài Loan cũng chẳng qua là hoàn bích quy... quy Đài mà thôi.

Vua Khang Hy cười ha hả nói:

- Câu thành ngữ "Hoàn bích quy Triệu" con mẹ nó, người lại đổi thành "Hoàn bích quy Đài".

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! Đúng là "Hoàn bích quy Triệu". Trong lúc thăng thốt, nô tài quên mất chữ "Triệu".

Vĩ Tiểu Bảo lại nói:

- Triệu Tiên Tôn Lý, Chu Ngô Trần Vương. Họ Triệu đứng lên hàng đầu các họ khác, trách nào họ chẳng phát đạt. Vậy ra Hoàn bích hay hoàn gì gì cũng đổ vào nhà họ Triệu cả.

Vua Khang Hy lại càng tức cười, nghĩ bụng:

- Gã này bất học hữu thuật, cũng không cần dạy nhiều.

Ngài cười nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Lại còn câu thành ngữ "Vi biên tam tuyệt" để tả người nhà họ Vi đọc sách rất dụng công nên bề học vấn rất thâm uyên. Họ Vi các người cũng không phải hạng tầm thường.

Vĩ Tiểu Bảo cười nói:

- Học vấn của nô tài kém cỏi quá, làm thương tổn đến thanh danh của tổ tông họ Vi.

Nhà Vua nói:

- Vụ chẩn tế nạn nhân Đài Loan chuyển này...

Ngài toan phái gã đi, nhưng lại nghĩ thầm:

- Gã đã bỏ ra nguyên một món tiền lớn chẳng qua là muốn tỏ ra nghĩa khí với ta, chưa chắc gã đã thật lòng yêu dân. Ế rằng, gã chưa ra khỏi cửa cung lại có điều hối hận. Sai gã đi Đài Loan phát chẩn ba trăm vạn lạng bạc, gã dám thu về đủ vốn để khỏi mất của mình, không chừng gã còn lấy gấp đôi để làm lợi tức.

Nhà Vua là tri kỷ của Vi Tiểu Bảo, liền đổi giọng, nói tiếp:

... thật quá ư dễ dàng, bất tất phải người thân hành ra đi. Tiểu Quế Tử Tước hàm Nhất đẳng Lộc Đỉnh Công của người không phải giáng cấp nữa. Ngoại sanh của ta đã thấp đèn lồng, vậy cứ để như cũ.

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống tạ ơn. Gã đập đầu mấy cái rồi đứng dậy cười nói:

- Nô tài quyền chút bạc chẳng qua là chuyện hoàn bích quy... quy Triệu Tiền Tôn Lý, Hoàng thượng lại coi là công lao. Chính Hoàng đế giảm ăn mặc mới là hiếm có.

Vua Khang Hy lắc đầu nói:

- Không phải! Nhất thiết những vật dụng ở trong cung đều là của bách tính trong thiên hạ. Bách tính cung cấp cẩm y ngọc thực cho ta thì ta cai trị muôn dân phải hết lòng hết sức làm việc cho bách tính. Người làm quan ăn lộc của Nhà Vua, làm việc phải hết lòng với Nhà Vua. Ta ăn lộc của dân cũng phải hết lòng làm việc cho dân...

Nhà Vua dừng lại một chút rồi tiếp:

- Cổ thư đã có câu "Tứ hải khốn cùng, thiên lộc vĩnh chung" nghĩa là bốn bể khốn cùng thì thiên lộc vĩnh viễn không còn. Nếu trăm họ bị khốn cùng là vì Hoàng đế bất đức. Hoàng thiên đã phẫn nộ thì ta còn làm Hoàng đế thế nào được?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Cái đó quyết không phải thế, nhất định không thể thế được.

Nhà Vua liền giải thích:

- Người làm đại thần là ơn điển của ta ban cho. Ta làm Hoàng đế là ân điển của Hoàng thiên. Người làm việc bất trung, ta chặt đầu người. Ta làm Hoàng đế bất đức, Hoàng thiên cũng thay đổi người khác.

Nhà Vua đọc câu trong sách Thượng Thư "Hoàng thiên hậu thế, cải quyết nguyên tử" rồi giải thích:

- Nguyên tử là Hoàng đế. Làm Hoàng đế không ra gì thì Hoàng thiên thay người khác.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ dạ! Hoàng thượng kêu bằng Tiểu Huyền Tử. Té ra Huyền Tử tức là Hoàng đế.

Vua Khang Hy nói:

- Chữ Huyền này không giống chữ Nguyên.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ.

Gã nghĩ bụng:

- Chữ Nguyên tròn tròn, chữ Huyền cũng tròn tròn chẳng khác nhau mấy.

Đợt thực gã chẳng biết chữ Nguyên và chữ Huyền như thế nào, rồi gã chẳng buồn nghĩ cho một trí.

Vua Khang Hy cầm cuốn sách trên án giơ lên nói:

- Tuần phủ Triết Giang đưa trích một cuốn sách kêu bằng "Minh di đại phỏng lục" của Hoàng Lê Châu tỉnh Triết Giang vừa đây mới soạn. Tuần phủ Triết Giang tâu là trong sách có nhiều câu đại nghịch vô đạo muốn mở cuộc điều tra nghiêm ngặt. Nhưng ta vừa coi thì lời lẽ trong sách rất hợp đạo lý, nên ta đã chỉ thị cho tuần phủ Triết Giang bắt tất phải đa sự.

Ngài lại mở sách nói tiếp:

- Trong sách tác giả nói: Làm Vua là một người phụng sự thiên hạ, chứ không phải cả thiên hạ phụng sự một người. ý kiến này rất đúng.

Nhà Vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tác giả lại nói: Cái gì thiên tử bảo phải chưa chắc đã phải, bảo trái chưa chắc đã trái. Thuyết này cũng đúng lắm. Con người ai chẳng có lỗi lầm. Thiên tử cũng là người. Người làm Hoàng đế hay người thường cũng vậy chẳng khi nào vĩnh viễn không có điều lầm lỗi.

Nhà Vua nói một hồi thấy Vi Tiểu Bảo luôn miệng khen phải nhưng vẻ mặt băng khuâng. Ngài không khỏi phì cười nghĩ bụng:

- Tên tiểu lưu manh còn biết gì mà ta giảng đạo lý cho gã nghe? Ta còn nói nữa thì e rằng gã phải ngáp dài.

Ngài liền vẫy tay nói:

- Người đi đi!

Tay phải vẫn cầm cuốn sách, miệng đọc:

- "Thiên tử cho là quyền làm lợi hay làm hại trong thiên hạ đều do mình mà ra. Mình đem hết cái lợi lại cho mình, đổ cái hại trong thiên hạ cho người cũng có thể được. Nhưng điều cốt yếu là khiến người thiên hạ không dám tự tư, tự lợi. Dùng cái đại tư của mình làm cái công của thiên hạ, ban đầu còn e lẹ, nhưng lâu ngày quen đi sẽ coi sản nghiệp lớn lao của thiên hạ là của riêng truyền cho tử tôn, hưởng thụ vô cùng".

*** vietkiem.com ***